

Ημερολόγιο ασημάντων 492, Μέρος Β / Αιδηψός

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Η γειτονιά υψωνόταν προς τα πάνω. Στα ισόγεια κρύφτηκε ο ήλιος. Ξαφνικά οι μεγάλες, ψηλές ακακίες σαν να κόντυναν. Παντού άκουγες μπετονιέρες, αναβατόρια, λαϊκά τραγούδια και βρισιές.

2 6.6.22 Κυριακή. Φωτιά στη Β. Εύβοια κοντά στην Αιδηψό! Πάλι τα ίδια; Θα έλθει ο Μεσσίας να μας σώσει. Θα βγει γιατί δεν υπάρχει άλλος. Πώς δεν υπάρχει; Ο Κανελλόπουλος, λέω.

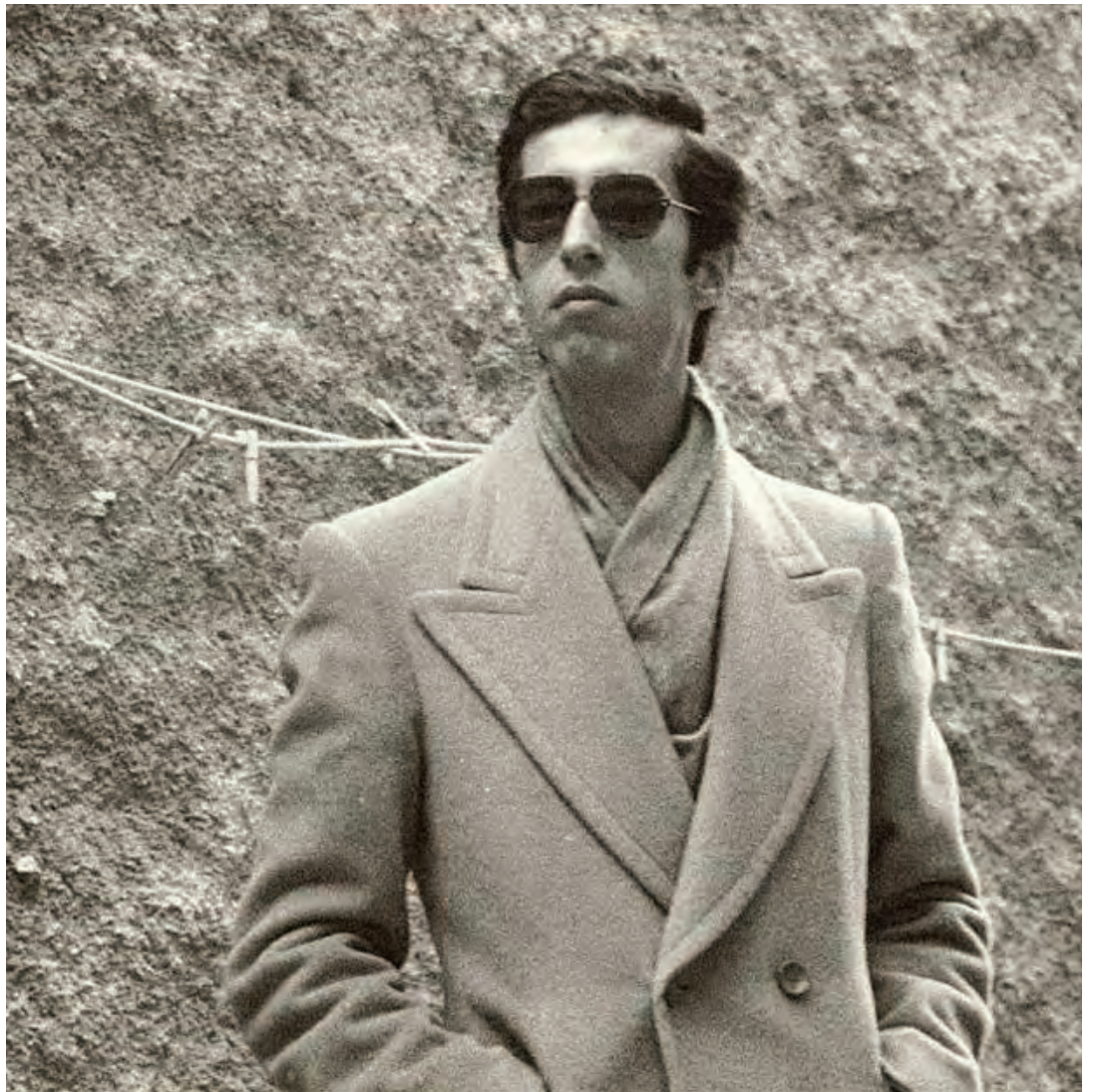
Αφήνουμε την κυρία Βασιλική, η οποία καιροφυλακτεί ξυπόλητη με τα δάχτυλα των ποδιών παραμορφωμένα, όπως εκείνων των καλλιγράφων ζητιάνων που γράφανε με τα πόδια έξω από τον ιερό ναό του Αγίου Κωνσταντίνου Ομονοίας πάλαι ποτέ και μεταφερόμεθα στο ξενοδοχείο Ιστιαία όπου οι άνθρωποι χαμογελούν...

-Απεβίωσε ο Κωνσταντίνος Τζούμας. Πολύ καλός ηθοποιός και χορευτής. Βον νίνευρ, εύστροφος, ετοιμόλογος, επιδερμικός. Τέ'δινε ιδιαίτερη προσοχή στο ντύσιμο, -πρέπει να ενημερώσω την κ. Βασιλική να μην κυκλοφορεί ξυπόλητη και χωρίς εσάρπα- Αθναίωπειραιώτης δανδής, με ξεχωριστά γούστα και ατάκες (ενίοτε εντελώς ατυχείς και σεξιστικές). Και μόνο όμως για την παρουσία του στον Δράκουλα των Εξαρχείων με τον ανεπανάληπτο Πανούση μένει στην ιστορία του ελληνικού θεάματος. Α και για τον ντύσιμό του σαν μπεμπέκα στο «Αι δύο ορφαναί»

--Τελείωσα τον Spy στο Netflix, κατασκοπευτικό που το είδα κατόπιν υποδείξεως της υπέροχης Μαρίας. Ο ενθουσιώδης εβραϊός πράκτωρ που θυσιάζει τη ζωή του και την οικογένειά του για την πατρίδα. Η σειρά δείχνει μόνο την ψυχολογική βία που ασκούν οι μυστικές υπηρεσίες τίποτα όμως από τη σκληρότητα της Μοσάντ. Ένα γλυκερό, με πολύ ανθρώπινους πράκτορες μελό, απενοχοποιημένο και γι αυτό αρκούντως προπαγανδιστικό.

27.6.22 Δευτέρα Διαβάζω Ποντικόπουλο 70 σελίδες απνευστί στο κύμα γιατί είναι η Αθήνα μου. Κώστας Ποντικόπουλος: Τα μπλουζ του Αγίου Παντελεήμονα. Στην πραγματικότητα δεν τρελαίνομαι για τους επαγγελματίες Αθηναϊολάτρες αλλά υπάρχουν κάποια κείμενα όπως το «Ποδηλάτης με βατραχοπέδιλα» του Μανταίου για τους Αμπελόκηπους. Όπως του Δήμου για τη Μιχαήλ Βόδα όπως οι σινεμάδες της Αθήνας του Φύσσα που με συγκινούν. Δεν είναι λαογραφία, δεν είναι εθνογραφία, δεν είναι Λεφέμπρ, δεν είναι ιστορία της πόλης, είναι ανθρωπογραφία και ανθρωπογεωγραφία, είναι αγάπη ατέλειωτη γι αυτό που έζησες, πόνος υπαρξιακός γι αυτό που χάνεται, χάθηκε. Η παιδική ηλικία με μία απίστευτη τρυφερότητα:

«Γιατί για μας, σπίτι δεν ήταν ότι κλείνανε τα ντουβάρια. Σπίτι ήταν η πλατεία, ο δρόμος, η γειτονιά. Σπίτι ήταν εκεί που ήταν η ζωή, το παιχνίδι, η μπάλα, τα κορίτσια. Εκτεθειμένοι ασφαλείς». Και βέβαια «όσο συνέχιζαν να έρχονται οι νέοι κάτοικοι γκρεμίζονταν στη γειτονιά τα παλιά όμορφα τρίπατα σπίτια του μεσοπολέμου με τους λιτούς διακόσμους και τις όμορφες αναλογίες και στη θέση τους αναγεί-

ρονταν επαώροφες απρόσωπες πολυκατοικίες με καταστήματα στο ισόγειο και ρετιρέ από τον τέταρτο και πάνω, Επιδημία. Η γειτονιά υψωνόταν προς τα πάνω. Στα ισόγεια κρύφτηκε ο ήλιος. Ξαφνικά οι μεγάλες, ψηλές ακακίες σαν να κόντυναν. Παντού άκουγες μπετονιέρες, αναβατόρια, λαϊκά τραγούδια και βρισιές. Οι δρόμοι γέμισαν στοίβες τούβλα, άμμο, καρούτες με ασβέστη, μαδέρια, σίδερα οικοδομής. Ήταν αυτό που στο μυαλό πολλών λεγόταν ανάπτυξη. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί στη χώρα μου η ανάπτυξη ήταν πάντα συνυφασμένη με το πολύ, με την ποσότητα. Με πόσους ορόφους χτίζεις. Γιατί αυτοί οι άνθρωποι που νομοθέτησαν, σχεδίασαν τη γειτονιά μου και τη ζωή μου ήταν πάντα τόσο βουλιμικοί, τόσο ακόρεστοι. Υπουργοί, σύμβουλοι, μηχανικοί, εργολάβοι, οικοπεδούχοι, μία κοινωνία ολόκληρη συνωμότησε για να καταστρέψει τις δικές μου μνήμες τις δικές μου μυρωδιές. Γκρέμιζε το όμορφο με μία μανία, που αναρωτιόμουν γιατί τόσο μίσος βρε παιδιά για τη γειτονιά μου;. Τι σας έκανε; Ποια απωθημένα, ποια κόμπλεξ βγάζετε απάνω της; Δεν μπορεί να ήταν μόνο κερδοσκοπία. Τέτοια μανία έκρυβε σαφώς και κάτι υπαρξιακό, κάτι ιστορικό, κάτι βαθύτερο» (σελ.59-60).
Είναι αλήθεια στην πλαζ διαβάζεις βιβλία που δεν θα τα ήπιαν ίσως ποτέ και είναι μικρά αριστουργήματα.

28.6.22 Τρίτη There's a strongman holding NATO hostage. And it's not Putin. Και βλέπουμε την ασχημόφατσα του Κακού γείτονα. Σιγά τον τσαμπουκά. Απλούστατα θα τραβήξει για μια ακόμη φορά την

προσοχή του κόσμου όλου και φυσικά θα κερδίσει κάτι παραπάνω από όσα υπολόγιζαν οι φίλοι σύμμαχοι να του δώσουν. Το θέμα είναι ότι κατορθώνει να γελοιοποιεί χώρες που έχουν μια ιστορία στα ανθρώπινα δικαιώματα. Γιατί όλοι οι δυτικοί γίνανε ξαφνικά φοβικοί, μπροστά σε έναν τρελοπούτιν που τον έφεραν στα όριά του. Ή τους έφερε αυτός στα όριά του! Και ο Ερντογάν στα δικά μας.

• Είμαι μόνος, σε μια λουτρόπολη χωρίς επισκέπτες ολιγάρχες, ζαβλακωμένη από τη ζέστη, ξεφούσκωσε και η κούκλα μου και κάθομαι και τρώω ένα καλαμάκι κοτόπουλο και πίνω ένα ξινόγαλο μπροστά από το Δημόσιο Υδροθεραπευτήριο Αιδηψού, πίσω από ένα παρκαρισμένο τροχόσπιτο με τις ρόδες επικαλυμμένες. Με πλησιάζει ένα όμορφο αλλά ταλαιπωρημένο από τη ζέστη σκυλί με ελαιώδες τρίχωμα και μάτια σαν της Μαρί Λαφορέ. Το σκυλί δείχνει να αναπνέει δύσκολα, δεν ξέρω από ράτσες, του ρίχνω μια μπουκιά κρέας. Τίποτα. Μάλλον διψάει. Ε ναι, είναι φανερό ότι διψάει. Τι να κάνω; Έχω ένα χάρτινο κύπελο με κατακάθι από καφέ που ξέχασα να πετάξω στο σακ βουαγιάζ, του βάζω το μισό ξινόγαλο, έλα: ΜΕΒΓΑΛ είναι Μεγάλε. Πάλι τίποτα, ασυνηνοποσία και βαριά μελαγχολία. Οπότε ακούγεται μια φωνή από το κάρβαν: Ζαζί βιεν ζισί, ανοίγει η πόρτα και ο σκύλος ζωντανεύει και σαλτάρει μέσα -Ε ρε πατριώτες, ο σκύλος θα σκάσει! Le pauvre chien va crever, βα ψωφισί λουί, λέω -N' inquietez pas, μην ανησυχείτε, είναι κορίτσι.